Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 17. Den 1ste Juni 1888. 37te Aargang.

Uddrag af en Tale

holdt af Apostelen H. J. Grant i Saltsøstaden, den 6te April 1888.

Jeg ønsker at være oplyst af den Hellig-Aand, saa at de Hellige derved maa blive bestyrkede i deres Bestræbelser for at opfylde deres Pligter. Jo længere jeg lever og jo bedre jeg lærer at forstaa Evangeliet, desbedre forstaar jeg dets udstrakte Betydning. Ingen kan oprigtig undersøge Evangeliet og de Aabenbaringer, som ere givne gjennem Josef Smith, uden at blive gjennemtrængt af inderlig Taknemmelighed imod Gud for hans Miskundhed. Det er ganske naturligt for faldne Mennesker, at være ubarmhjertige og gjengjælde Ondt imod dem som gjøre os Uret. Det fordrer ikke stor Aands-Anstrengelse at slaa igjen, naar vi blive slagne, men naar vi lægge Mærke til vor Skabers Hensigter og Undervisning, ledes vi til at forstaa, at det bør os at være langmodige og overbærende.

Nogle af de Hellige synes at tænke, at de som ikke se og bære sig ad, netop paa samme Maade, som de se og gjøre, kunne ikke blive frelste. Dette er dog en meget indskrænket og fejlagtig Anskuelse. Mange af de Sidste-Dages Hellige antage, at vi er det eneste Folk, i hvem Herren har nogen særdeles Interesse. En Mand, som vil anses for at være oprigtig, maa respektere alle Menneskers Rettigheder, og den, som vil bedrage sin Uven, er ligesaa uærlig som den, der bedrager én af sine Egne. Den Kjendsgjerning, at de Hellige have anvendt flere Hundrede Tusinde Dollars til Opførelse af Templer, hvori de kunne udføre Ordinantser for de Døde, viser, at de ikke ere indskrænkede eller snever-hjertede i deres Følelser. De Principer, som vi have annammet, underretter os om, at alle Mennesker, som ikke have begaaet Mord eller syndet imod den Hellig Aand kunne blive gjenløste og opnaa en større eller mindre Grad af Herlighed.

Taleren oplæste derpaa en Aabenbaring, som blev given til Josef Smith og Sidney Rigdon, i Byen Hiram, Ohio, den 18de Februar 1832. Den

kaldes: Synet, og viser Guds uendelige Barmhjertighed, idet han har beredt Frelse for hele den menneskelige Famlie, undtagen Fortabelsens Børn, som ville fremture efter deres egen Villie og være selvraadige i Stedet for at lade sig regjere af Guds Love. (Se Pagtens Bog Side 235).

Her vil jeg tillade mig at bemærke, sagde han, at ét af de stærkeste Beviser om Evangeliets Sandhed og Kristi Guddommelighed, som er paatrængt sig mit Sind, er den Iver og Anstrængelse, med hvilke de Mennesker, som én Gang have annammet Sandheden og derpaa vendt sig fra den, siden arbejde imod dette Værk. Jeg har hørt, at visse Mænd skulle have sagt, at de vilde give alt, hvad de ejede paa Jorden, dersom de blot kunde bevise, at „Mormonismen" ikke var Sandhed. Hvad Nytte vilde det være for noget Menneske paa Jorden, som aldrig havde annammet Sandheden, at bevise, at „Mormonismen" ikke var Sandhed? Det kunde ikke gavne ham ej heller hans Familie. Det kan heller ikke gavne Menneskene i Almindelighed, at bevise „Mormonismen" at være et Bedrageri, men for den, som en Gang har modtaget Jesu Kristi Vidnesbyrd, (som er den Hellig Aands Aabenbarelse) for den, som har været i Stand til at lægge Hænder paa de Syge i Frelserens Navn og med det hellige Præstedømmes Myndighed at byde Sygdomme ophøre og den Syge at vorde karsk — jeg siger, at naar en saadan Person fornægter den almægtige Guds Kraft, da vil han kun opnaa at bedøve sin egen Samvittighed, naar han tror at have tilintetgjort Evangeliet, men den Overbevisning og Frygt, som endda vil brænde i hans Hjærte, og som siger ham, at han er et faldent Væsen, kan aldrig udslettes.

Tror Satan paa Evangeliet? Ja, han gjør, og det er netop Aarsagen til, at han frygter og bekæmper det. Kunne Mænd, som før have administreret Evangeliets Ordinantser i Jesu Kristi Navn, og som siden have begaaet Synd og fornæglet Evangeliets frelsende Kraft, i deres Hjærter være overbeviste om, at Evangeliet er Sandhed, og at det vil triumfere over alle Jordens Magter? Jeg kjender én Mand som tilstod, at han var et faldent Væsen, og at han derfor maatte lide for sine Synder. Han blev en Gang besøgt af en Ven, og denne sagde til ham, at han havde hørt, at hin skulde have sagt, at Evangeliet ikke var Sandhed og at de Sidste-Dages Hellige vare bedaarede. Denne Ven henviste ham til en Mission, som de havde udført sammen i England og tilføjede: „Jeg har rejst sammen med Dig og har hørt Dig profetere i Herrens Navn, og jeg har levet og set din Profeti opfyldt. Jeg har sét Dig lægge Hænder paa de Syge og jeg har sét dem blive helbredte formedelst Troen. Sig mig nu, hvor er denne Myndighed bleven af? Sig mig, eftersom Du siger at have faaet saa meget mere Kundskab, og bær mig Vidne for den Almægtiges Aasyn, at den Gang, da Du bar dit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed løj Du. Sig mig bestemt, at begrundet paa din forøgede Visdom véd Du nu, at det, som Du den Gang vidnede om at have set og hørt, var Løgn. Gaa og læg dine Hænder paa de Syge i Dag og byd dem i Jesu Kristi Navn og i Kraft af det hellige Præstedømmes Myndighed at vorde helbredte! Det tør Du ikke min Ven. Du er et faldent Væsen; den Myndighed som var skjænket Dig fra Himlen er tilbagekaldt, og Du tør ikke administrere med det hellige Præstedømmes Myndighed".

Stod denne Mand op som før med det hellige Præstedømmes Magt og

Myndighed for at modsige, hvad som her var sagt ham? Nej, han græd som et Barn og stod op og bar sit Vidnesbyrd om, at han vidste, at Evangeliet, som det var bleven aabenbaret ved Profeten Josef Smith, var Sandhed og at han (Manden) havde tabt Troen paa Evangeliet formedelst sine egne Overtrædelser.

Jeg bærer mit Vidnesbyrd her i Dag i al Ydmyghed, at dersom I holde Guds Befalinger, skulle I formedelst Trofasthed erholde et Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, og det Vidnesbyrd vil forblive hos Eder gjennem Tid og al Evighed.

Vi Sidste-Dages Hellige bestræbe os for at erholde vor Ophøjelse i det celestiale Rige. Vi ønske at blive Guds Arvinger og Kristi Medarvinger, og vi tragte ikke blot efter Ophojelse i det telestiale Rige, men efter den hojeste Herlighed som Mennesker kunne opnaa, og ønske derfor ikke at vorde skilte fra vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, gjennem al Evighed, men der er kun én Maade, hvor paa den celestiale Herlighed kan opnaaes, og det er ved at efterleve den celestiale Lov.

Herren sagde til Josef Smith, at enhver Velsignelse, som vi modtager her paa Jorden eller i Himlen, er baseret paa Love, som bleve vedtagne førend Jorden blev dannet, og med mindre vi efterleve de Love, som Gud har aabenbaret til os, ville vi ikke opnaa celestial Herlighed i hans Rige. Der er ingen Nydelse, som kan sammenlignes med den, der folger med Jesu Kristi Vidnesbyrd, og der er intet Arbejde, som I eller jeg kunne beskjæftige os med, som vil bringe vore Hjærter saa megen Glæde, som at arbejde for den menneskelige Families Frelse. Der er ingen Glæde som overgaar den behagelige Følelse der giver sig tilkjende i Hjærtet, naar man tilgiver andre deres Forseelser, og der er intet, som vil gjøre Eder mere ulykkelige, end at bære Had i Eders Hjærter og nære daarlige Følelser mod noget Menneske; thi Evangeliet lærer os at være barmhjertige og at tilgive Alle.

Jeg ønsker, at jeg maa have den Gave, at kunne bedømme Aanden; den Følelse, som vil bringe mig til at vælge og elske Menneskets bedre Karakter og Egenskaber. Jeg indsér, at det falder ganske naturligt at finde Fejl og rive ned; det er let at fordærve, men vanskeligt at forbedre og ophjælpe og endnu mere at se sine egne Fejl. Jesu Kristi Evangelium lærer os at være overbærende og venlige mod andre, og dersom I absolut maa soge efter Fejl, da søg dem hos Eder selv. Jeg bryder mig ikke om, hvor meget I kritisere Eder selv.

Jeg beder, at Gud, vor evige Fader, vil inspirere os med en Attraa efter at holde hans Befalinger og velsigne os med sin Kraft, saa at vi kunde overvinde vore Svagheder og Ufuldkommenheder og faa Kraft til at leve saaledes, at vi kunne være Evangeliet værdige.

Tankesprog. Lær Børnene Kjærlighed til Næsten! Saa lærer I dem ogsaa at være lykkelige.

Den billigste Fornojelse er almindeligvis den sikreste, men ingen Fornøjelse er dyrere end Synd.

Uddrag af en Tale

holdt af O. F. Whitney i Saltsøstaden den 25de Marts 1888.

Efter nogle indledende Bemærkninger om Sakramentets Betydning og Velsignelse, samt de Helliges Tro i Almindelighed, sagde han:

Dette Værk er enten et af de største Bedragerier under Solen, eller ogsaa er det et af de betydningsfuldeste Foretagender, som Gud nogensinde begyndte blandt den menneskelige Familie. De Hellige burde vide med Vished, hvilken af disse to Slutninger er den rette; der skulde ikke findes nogen Mellemting for dem med Hensyn til disse to Yderligheder. De burde ikke give sig tilfreds, forinden de vidste, enten dette var Guds store Værk, det mageløse og forunderlige Værk, som er omtalt af Profeterne, eller det er et Bedrageri, en Forblindelse og Snare for at fange og vildlede Menneskene. Det er en højtidelig Forpligtelse, som paahviler de Hellige saa vel som Verden, at undersøge Evangeliets Bevisgrunde og overbevise sig om, enten det ene eller det andet er Tilfældet; thi Enhver kan være sikker paa, at dersom dette er Guds aabenbarede Villie, sat i Virksomhed paa Jorden, saa kan man hverken staa sig ved at foragte det eller stride imod det, ikke en Gang at lade det være upaaagtet, skjøndt dette vilde være bedre end at stride imod det. Dersom det er Guds Værk, saa kan Menneskene ikke tilintetgjøre det, men dersom det er af Mennesker, vil det forgaa af sig selv. Der maa være Overensstemmelse mellem vor Bekjendelse og vor Vandel, en levende Tro, ellers ere vi uskikkede til at gjennemføre et saadant stort Værk.

Der siges, at de første Nybyggere i Ny England (den østlige Del af de Forenede Stater) undertiden narrede Indianerne, naar de handlede med dem, og saaledes paa en bedragerisk Maade kom i Besiddelse af deres Fædres Land. Indianerne vare saaledes meget forundrede over Krudtets og Skydevaabnenes Virkninger, og i Betragtning af disses Fortrin ønskede de ogsaa at lære Brugen af dem. Nogle Nybyggere solgte dem Krudt til meget høje Priser og fortalte dem, at naar de vilde saa det i Jorden, saa vilde det voxe og bære Frugt ligesom andet Frø. Indianerne troede det og plantede det forformodede Frø, Krudtet, men høstede naturligvis intet, fordi deres Tro ikke var grundet paa Sandhed; den kunde derfor ikke formaa Himlen til at virkeliggjøre deres Forventninger. Der er saaledes mange Slags Tro, og det bliver vor Pligt, at sætte os i Besiddelse af den rette Tro, den som vil frelse os.

Ingen fornuftig tænkende Mand kan tvivle om, at Millioner af Guds Børn baade leve og dø i den Tanke, at deres Tro er den rette, og skjønt deres Lære Systemer have været vidt forskjellige, saa kan der ikke være Tvivl om, at der blandt dem alle fandtes Mennesker, som oprigtigt troede paa dem. De Hellige indrømme, at der er en Del Sandhed i alle Religions-Systemer, som derfor vil forbedre Menneskene og vedligeholde Troen paa et højeste Væsen, thi Menneskene bør tro og ikke tvivle. Tvivl er en Forræder, som ødelægger Menneskets Sjæl. De Mænd, som have været fremragende i Verden, have troet paa Gud og ikke tvivlet. Gud har sagt: „Alle Ting ere mulige for den, som tror", men han har ikke givet nogen Forjættelse til den, som tvivler. Gud respekterer den oprigtige religiøse Tro

hos enhver af sine Skabninger. Kunne vi antage, at han fordømmer den uvidende Hinduer, som i Oprigtighed bøjer sig for Afguden af Træ og Sten? Fornuften, Barmhjertigheden og Retfærdigheden svare Nej! Den værste Slags Afgudsdyrkelse er at tilbede det, som vi ikke tro paa eller paa Skrømt gjøre noget, som vi ikke mener i Virkeligheden. Gud finder Behag i og respekterer et ærligt Hjærte, lad det banke i en Kristens eller Afgudsdyrkers Bryst; han afskyr i højeste Grad den hyklerske Kristen eller Sidste-Dages Hellig, som gjør Paastand om at være Kristi Efterfølger, som paastaar at være fyldt med Kjærlighed til Gud og dog i sine Gjerninger viser, at han er uværdig til det Navn, han gaar under. Den Sidste-Dages Hellig, som bekjender sig at være en Efterfølger af Jesus af Nasareth, men alligevel vil bøje sig for Mammon, eller viser, at han elsker Vellyst mere end han elsker Gud, er meget mere uværdig i Herrens Øjne end den ærlige Hinduer, som i Oprigtighed bøjer sig for sin Afgud af Træ eller Sten, og samme Kontrast kan paavises mellem dem og den Kristne, som lægger Planer for at skade sine Medmennesker eller nærer Had mod nogen Sjæl, som Jesus døde for at frelse.

Taleren agtede ikke hermed at stille Kristi Evangelium Side om Side med de af Menneskene opfundne eller antagne Religions-Systemer, skjønt de sidstnævnte, paa Grund af de i dem indeholdte Sandheder, (om end blandede med Vildfarelser) dog vilde drage den oprigtige Sandhedssøger til sig. De vilde vurdere disse Sandheder som Diamanter fundne iblandt en Mængde Affald. Alle Mennesker ere paavirkede af den Aand, som oplyser ethvert Menneske, som kommer til Verden, og saalænge, som den Aand vedbliver at have Indflydelse paa ham, kan han ikke blive aldeles fordærvet; han vil have en Del ædelmodige Indtryk formedelst dens Paavirkninger, fordi Gud er Ophav til alt, hvad der er godt og ædelt. Digteren siger:

„Fra alle Sjælens Tanke-Høje
Dyrk Gud, som han dig staar for Øje".

Det er umuligt for et Menneske at være i Besiddelse af ædle Følelser, naar han er aldeles uden Guds Aand, thi disse Indskydelser ere Guds Aands Bestræbelser for at bringe den Sjæl tilbage til sin Skaber. Naar Guds Aand unddrages Mennesket, har det ingen Tilbøjelighed til det Gode; den guddommelige Natur, som er i dem, udslukkes, og de tage ikke mere Hensyn til Sømmelighed, Retfærdighed, Barmhjertighed eller Sandhed, og Resultatet bliver deres Ødelæggelse, saaledes som det skete med Nephiterne i gamle Dage. De begyndte at ødelægge hverandre indbyrdes og holdt ikke op, før en af Jordens ædleste Menneske-Racer udryddedes og sank ned i Forglemmelsens Dyb og kun ved deres efterladte Ruiner ligesom tale til os ud af Støvet, medens deres Optegnelser bleve forbeholdte Nutidens Profeter at drage frem for Lyset. Saaledes er Menneskets Endeligt, naar han bliver overladt til sig selv.

Vi have ogsaa Exempler paa Mennesker, som have været under den Hellig-Aands Indflydelse, og paa hvilke store Ting de derved bleve satte i Stand til at udføre. Exempler af denne Slags findes spredte ligesom Juveler gjennem de hensvundne Tidsaldre. Hvem kan tvivle om, at saadanne Mænd som Abraham, Moses og andre aandelige Kæmper, der stode ligesom Fyrtaarne paa Livets Kyst og sendte deres Lys formedelst deres heltemodige Exempel ud blandt deres Medmennesker, vare i

Besiddelse af en højere Magt end den blot menneskelige. Kunde Nogen nuomstunder udføre saadanne Gjerninger, uden at den samme Kraft ledsagede dem? Vilde nogen Mand nu til Dags ofre sin Søn paa Alteret, saaledes som Abraham gjorde, uden at Gud styrkede ham? Findes der Mennesker, som kunde gjøre det, uden de havde den fuldkomneste Tro paa Gud? Kan Mennesket gjøre Krav paa Æren for saadanne Gjerninger? Nej! Gud vil udføre sin egen Gjerning, og Kjød kan ikke rose sig i hans Nærværelse. Hvad kunde formaa en hebræisk Yngling som David, der af hans egen Fader blev ansét for uværdig til at fremstilles for Profeten, da denne var kommen for at salve Israels fremtidige Konge, til at træde frem og møde Philisternes Kæmpe i aaben Kamp. Hvad andet end Guds Kraft kunde styrke ham og bringe ham til at staa uden Frygt i Israels Guds Navn, naar al Israel skjælvede. Dette gjorde David, dog ikke i sin egen Styrke men ved Guds Kraft, paa det han maatte have Æren. Hundrede Mand kunde gjerne have gaaet ud imod Philisteren og være faldne for hans Sværd, om ikke denne Kraft ledsagede dem. Saadan Daad kan Mennesket udføre ved Himmelens Bistand, men der udfordres virksom levende Tro for at opnaa den.

Naar Mænd handle i Israels Guds Navn, skulle de være visse paa, at han har sendt dem. De maa have en Tro, som er urokkelig. Ingen kan staa sig imod et Folk, som Herren er med, men dersom han ikke er med dem, saa maa de bukke under. Han virker med alle Mennesker i Forhold til deres Tro. Da Jesus besøgte Nephiterne, sagde han til dem, at han kom fra Jerusalem, hvor han havde været korsfæstet og havde der fortalt sine Disciple, at han havde andre Faar, som ikke vare af af den Sti men som ogsaa skulde høre hans Røst; men de forstode ham ikke. Han sagde, at de troede, at han ménte Hedningerne, skjønt han aldrig sagde, at han vilde vise sig for Hedningerne. Disciplene i Jerusalem kunde ikke forstaa ham paa Grund af deres Vantro. I det nye Testamente finde vi, at der staar skrevet, at Jesus vég bort fra visse Egne og gjorde ikke mange kraftige Gjerninger der paa Grund af deres Vantro.

Gud virker med Folket i Forhold til deres Tro. Sodoma og Gomorrah vare ikke mere skyldige til Fordømmelse end dette Folk vilde være, dersom deres Tro ikke var bedre end Indbyggernes i hine gamle Stæder; men de Hellige have den Forjettelse, at deres Tro vil vedvare. Forsikringen bestaar i det Løfte, at „dette Rige ikke skal fordærves evindeligen, ej heller gives til et andet Folk". Den Tro, som de oprigtige og ydmyge Hellige besidde, vil bringe dem Forløsning. Den frelsende Kraft maa findes indvortes. Solen paa Himlen og Vædsken i Jorden vil bidrage til Træets Udvikling men kan ikke meddele det Livskraft, hvis det ikke har den i sig. Skolelæreren kan ikke give Barnet Fornuft; han kan kun uddanne den. Solen kan gjerne forbrænde et dødt Træs Grene med sine Straaler og Vandet drukne Rødderne, og dog vil det forblive dødt.

Guds Værk er vísselig lige saa fuldkomment i sin Organisation som Træet. Hans Rige har i sig al den Livskraft, som er nødvendig for dets Bestaaen. Naar han vender sig bort fra en Gjerning, saa ophører det at være hans Værk og vil forgaa. Alt Menneskeværk vil forgaa; thi Mennesket selv vil forgaa og kan ikke frembringe noget mere fuldkomment, end det selv er, men Gud,

som er evig, frembringer det, som er evigt. Liv frembringer Liv.

Hvorfor tro de Hellige, at alle Religions-Systemer have nogen Sandhed i sig? Fordi de tro, at alle Systemer, eller rettere Sandheden som er i dem, er en Gang bleven brækket af fra det rigtige System. Alt det Lys, som de besidde, er udgaaet fra den samme Kilde, ligesom Lyset i denne Bygning kommer fra Solen; det maa undertiden trænge sig igjennem Dunster eller Skyer og muligvis blive fordunklet, men alt Lys kommer oprindelig fra Lysets Kilde. Hele Naturen lærer os denne Sandhed. Regndraaberne, som falde paa Bakkerne, finde tilsidst tilbage til Havet, hvorfra de oprindelig kom. De have én Kilde — ét Udspring. Saaledes er det ogsaa med Mennesket; det kom fra Gud, og naar det er værdigt vender det tilbage til ham.

Dette Evangelium er ikke dannet af Mennesker, det er Guds Værk. Man kan kalde det „Mormonisme" nu, „Kristendom" i Fortiden, eller hvad Navn man vil i Fremtiden, saa er det dog Guds Sandhed. Enten man latterliggjør det eller spotter og bagvasker det, eller man skamskænder det og bedækker det med Øgenavne, saa er dog alt dette kun som Støv og Spindelvæv, der vel kan fordunkle Juvélens Glans for nærværende men ikke forringe dens virkelige Værdi. Det er Jesu Kristi Evangelium med Frelse for alle Mennesker i Forhold til deres Tro og Gjerninger. Den eneste Grund, hvorfor Nogle i den store Fremtid ville nyde en Herlighed som Solens Glans, Andre som Maanens og atter Andre som Stjernernes Glans, er, fordi der er saa stor Forskjel paa Menneskenes Gjerninger; thi eftersom der er Forskjel paa Arbejde, er der ogsaa Forskjel paa Belonning. Dette er i Overensstemmelse med sand Filosofi, sand Videnskab og sand Religion. Menneskene kunne være uretfærdige og partiske og have sine særlig Begunstigede og overøse dem med Gaver, som de ikke have fortjent, men Gud er fuldkommen og handler i Retfærdighed mod Alle. En Sjæl er ligesaa dyrebar for ham som en anden, naar de tjene ham lige oprigtigt. Adam kjendte Evangeliet, Abraham kjendte det, og Moses kjendte det og vilde have helliggjort Israel, dersom Folket havde vist sig værdige til det, men ikke en Gang Guds mægtige Undergjerninger kunde overbevise dem. De kunde ikke beholde Evangeliet hos sig, fordi deres Tro ikke var stærk nok. Kristus bragte det samme Evangelium, som havde frelst Adam, Abraham, Moses og Andre; han udrakte atter sin Arm med Barmhjertighed til sin ulydige Familie og drog den kun tilbage, fordi Menneskene vendte sig fra ham.

Gud har gjengivet Evangeliet i de sidste Dage. Denne Erklæring bliver gjort i al Ydmyghed og Alvorlighed. Den Almægtige har opreist en stor Profet, hvem Menneskene kalder Josef Smith, men hvem Gud uden Tvivl kjender under et andet Navn, som er lige saa helligt som de himmelske Navne, som Moses og Abraham nu have. Menneskene ville almindeligvis foragte ham, ligesom Joderne foragtede „Tømmermanden Josefs Søn". De burde ikke have bekymret sig saa meget om hans Navn paa Jorden, men tænkt mere paa hans Navn og Myndighed i Himmelen. Det er af større Vigtighed at faa at vide, om Gud har sendt en Mand end at bryde sig om hans Navn eller hans Familie. Den vigtige Betydning ligger ikke i det Navn, han har, hvor mange Penge han har, eller hvilken Stilling han indtager i Sam-

fundet, men i Afgjorelsen af det Sporgsmaal: Har Gud sendt ham eller ikke? Er han Guds eller Djævelens Tjener? Dersom han er Guds Tjener, da skylder Verden ham Ære og Agtelse, men dersom han ikke er det, da er det bedst, at Verden faar det at vide jo før jo heller. Dersom Josef ikke var en Profet, da ere vi visselig nogle Daarer, men dersom han var en Profet, og dette er Guds Værk, som aldrig skal gaa til Grunde, da kunne vi ikke være varsomme nok i vor Vandel, kunne ikke elske disse Principer for højt eller arbejde for vedholdende for deres Fremme. De ere værd alt, hvad der fordres af os. Jeg véd, saa vist som at jeg lever, at de ere sande, og jeg siger i Jesu Kristi Navn, at om I ville tro paa Gud, omvende Eder fra Eders Synder og blive døbte og derefter modtage den Hellig-Aand, skulle I erholde samme Vidnesbyrd, som jeg har. Dette siger jeg til dem, som ikke allerede ere i Besiddelse af det.

Til dem, som allerede har denne Kundskab, siger jeg: Gud velsigne Eder og styrke Eders Vidnesbyrd; thi den Dag vil komme, da alle, som ikke med Vished vide, at dette Værk er Sandhed, ikke ville kunne bestaa. Amen!

Den 1ste Juni 1888.

Emigrationen.

Dette Aars første Emigrations Selskab, bestaaende af 182 Sjæle under Ledelse af Ældste P. C. Gertsen, afrejste med Dampskibet Milo fra Kjobenhavn den 24de Maj om Aftenen. Alle syntes besjælede af Glæde og Haab, og de Bortdragende skiltes fra deres Venner her, kun med Ønsket om snart at se dem følge efter. Dette Selskab bestod af danske og svenske Hellige, medens andre 23 Sjæle som forlode Norge den 25de ville forene sig med dem i England for siden at fortsætte Rejsen fra Liverpool til Amerika. Sex Ældste fra Zion, som have arbejdet trofast og opofrende i de skandinaviske Lande, vende tilbage til deres Hjem med dette Selskab og ville uden Tvivl være de Hellige til stor Hjælp og Opmuntring undervejs, ligesom de have været det medens de virkede iblandt Folket i de Lande, hvor de have virket som Missionærer af Kjærlighed og Pligtfølelse mod deres Medmennesker. Vi kunne derfor af Hjærtet og med Tro ønske dem alle en lykkelig og behagelig Rejse og bede Gud at velsigne dem og de Sjæle, som nu ledsage dem til det Land, som Herren har udpeget som det forjettede Land og Indsamlingsstedet for sit Pagtens Folk i de sidste Dage.

Aar efter Aar opfyldes saaledes Profeten Esaiæ Ord: „Og mange Folk skulle opstaa og sige: Kommer, lader os gaa op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os om sine Veje, at vi maa vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaa en Lov, og Herrens Ord af Jerusalem". (Esaias 2, 3). Dette er én af Aarsagerne hvorfor de Sidste-Dages Hellige udvandre fra deres Fødelande og ikke blot for at forbedre deres timelige Omstændigheder, som de

maaske kunde gjøre lettere i andre Dele af Verden. Herren har fra Evighed lagt Planer, som vedrøre Menneskenes Frelse baade timeligt og aandeligt, og har sædvanligvis kundgjort disse sine Planer mere eller mindre tydeligt for sine udvalgte Tjenere Profeterne. Ofte bleve disse Tilkjendegivelser af Herrens Hensigter meddelte Aarhundreder forinden de skulde blive virkeliggjorte og som Følge deraf vilde Profeternes Samtidige i de fleste Tilfælde forkaste dem og som oftest ihjelslaa dem i den Tro, at de vare Bedragere, fordi Folket ikke fik se Profetiernes Opfyldelse. Jesus og hans Apostle maatte dele denne Skjæbne med det gamle Testamentes Profeter og den nyere Tids store Profet Josef Smith maatte ligeledes lade sit Liv og besegle sit Vidnesbyrd med sit Blod, inden hans Profetier angaaende Israels Indsamling til Bjergenes Dale, til Herrens Bjerg hvor Templer skulde bygges og mange gaa op for at lære om Herrens Veje, gik i Opfyldelse, som det sker nu og har sket i de sidste fyrretyve Aar.

Emigrations Priserne

for dette Aar fra Kjøbenhavn og til nedenfor nævnte Steder ere følgende:

	Kroner.	Øre.
Ogden	232	00
Salt Lake City	232	00
Brigham City	234	70
Logan	238	35
Smithfield	239	25
Oxford	239	25
Franklin	241	10
Eagle Rock	248	30
Montpelier	232	00
Soda Spring	235	60
Lehi	232	00
Provo	232	00
Spanish Fork	233	80
Payson	234	70
Santaquinn	234	70
Nephi	236	55
Juab	237	45
Deseret	248	30
Milford	250	15
Ny York	90	00

For Børn mellem 12 Aar og 5 Aar gamle betales halv Pris.

For Børn mellem 5 Aar og 1 Aar gamle betales 44 Kroner og for Børn under 1 Aar, 10 Kroner.

Enhver voxen Person er berettiget til at medføre 135 Pund Bagage frit og Børn mellem 5 Aar og 12 Aar det halve, men for Børn undet 5 Aar kunne ingen Bagage medtages frit.

Aandens Udødelighed.

(Af C.)

Intet Princip er mere almindeligt anerkjendt blandt Menneskene, end Troen paa Udødelighed. Alle Religions Bekjendere have et mere eller mindre udviklet Begreb om et Liv efter Døden, og bygge deres Tro og Forhaabninger paa det Tilkommende efter den Opfattelse, som deres Opdragelse, Tradition, eller senere Oplysning og Undervisning har givet dem om dette vigtige Princip. Det er dette og i Forbindelse hermed ogsaa Troen paa et eller flere højere, udødelige Væsner, med overmenneskelige Evner og Egenskaber, som danner Grundlaget for Menneskets Frygt eller Forhaabninger, eftersom dets Handlinger heri Livet anses for at behage eller mishage den saaledes anerkjendte højere Magt. Det er Troen paa Udødelighed, som danner Grund-Principet i al Religion, baade hos Kristne, Jøder, Muhamedaner og Hedninger, thi ingen af dem kan tro paa, eller nære enten Højagtelse eller Frygt for en Gud eller Guddom, som dør og som følgelig selv bliver hjælpeløs.

Døden er en rygtelig Kjendsgjerning — en Sorgens Gjæst i alle Samfunds-Klasser. De Religiøse saavel som de Ikke-Religiøse gjøre alt som staar i deres Magt for at holde denne fælleds Fjende borte saa længe som muligt, og dog nære de et vist Haab om et Liv efter Døden. Enhver anser det nærværende Liv værd at bevare og nyde, selv under de ugunstigste Omstændigheder og gjøre alt for om muligt at forlænge det. Selvbevarelses-Driften er af Naturen nedlagt hos baade Mennesker og Dyr, og Livet forsvares til det Yderste.

Denne Kjærlighed til Livet viser sig ogsaa i Haabet om et Liv efter Døden, og Tanken om Tilintetgjørelse er for det tænkende, oplyste Menneske baade unaturlig og oprørende, og det er kun under ualmindelige Omstændigheder, at Tvivlen indtræder. Kun sjældent kan Mennesket derfor forlige sig med Tanken om Tilintetgjørelse eller at blive stillet uden Maal at stræbe efter enten her eller hisset; det føler Trang til Samfund med ligesindede Væsner; det ønsker at elskes og erindres af dem; det søger Opmærksomhed hos dem enten i Form af Hengivenhed eller Frygt og Troen paa Udødelighed leder det til næsten alle store og ædle Foretagender, undertiden med Fare for Livet selv. Denne Tro begejstrer Digteren, Statsmanden, Filosofen, Krigeren, Navigatoren, Kunstneren, Haandværkeren og i mange Tilfælde endog den almindelige Arbejder, og det er Haabet om Belønning eller en Forøgelse af Livets Goder, som bringer Mennesket til at gjøre saa mange store midlertidige Opofrelser.

Dersom Mennesket ikke troede, at store og ædle Handlinger vilde være det til noget Gavn efter Døden, da vilde mange af Menneskeslægtens historiske Karakterer kun være at betragte som fremragende Daarer, fordi de opofrede det Sikre — Livet — for det Usikre, ja endog for aldeles Intet, dersom der ikke er noget Liv efter dette. Men den Kjendsgjerning, at der igjennem alle Tidsaldre og blandt næsten alle Folkeslag og Menneske-Racer findes Exempler paa Opofrelse og efter Forholdene store og ædle Foretagender, beviser det modsatte. Verden, i det Hele taget, vilde have været i en ynkværdig Tilstand indtil denne Dag og

fremdeles, uden denne guddommelige Drift til Fremadstræben, som aldrig kan ophøre at finde Midler eller Materiel for sin Virksomhed. Oldtidens Monumenter, Mausolier, Katakomber, Mumier og Manuskripter vise, at Menneskene den Gang tænkte fremad, og paa sit Navns og Identitets Bevarelse gjennem kommende Slægter og med Haab om at fortsætte deres personlige Tilværelse, og det er bevisligt, at alle Folkeslag i alle senere Tider have tænkt og haabet i samme Retning.

Ved Slutningen af det nittende Aarhundrede finde vi den samme naturlige Tilbøjelighed lagt for Dagen, idet Videnskab og Religion gaa Haand i Haand for at forbedre Menneskenes Livs-Vilkaar og Bekvemmeligheder. Undertiden have Missionæren og Erobreren været Forbunds-Fæller, og skjønt ofte ledsaget af Grusomhed mod de Svage, har Begrebet om Udødelighed og Belønning herefter for Stordaad dog altid været det Grund-Princip, der har ledet til næsten alle farefulde Foretagender.

Skjønt Begrebet om Udødelighed saaledes synes at være almindeligt anerkjendt blandt alle Folk og i alle Tidsaldre, saa ere disse Begreber dog nu meget forskjellige hos vor Tids forskjellige Religions-Bekjendere, lige som de have været blandt Fortidens Folkefærd. Det vil imidlertid blive for vidtløftigt nøjere at undersøge alle disse hinanden modstridende Meninger eller blot overfladisk at fremstille den religiøse Verdens Anskuelser om Gud og det evige Liv og hvad dermed staar i Berørelse; thi alene de kristne Sekters Anskuelser i vor Tid, som ere mange og vidt forskjellige fra hverandre, vilde blive for meget for nærværende Artikel og at dvæle ved Fortidens Hedenskab, Jødedom eller sekteriske Kristendom endnu mere. Vi ville derfor, i det vi behandle dette Emne kun fremsætte det, som efter vore Anskuelser stemmer overens med Fornuft og Aabenbaring gjennem den ældre og nyere Tids Profeter.

Som allerede bemærket, er Mennesket af Naturen tilbøjeligt til Religion, og denne er i alle Tilfælde grundet paa Begrebet om Guddommens Udødelighed og almindeligvis ogsaa Troen paa et Liv efter Døden for Mennesket. Livet selv er, efter dette Begreb, altsaa uafhængigt af Legemet. Det kan existere efter at Legemet er dødt, sønderlemmet eller endogsaa aldeles opløst. Livet maa derfor være knyttet til en usynlig Personlighed, eller med andre Ord, er et personligt Væsen, som bebor det jordiske Legeme i kortere eller længere Tid og derpaa forlader det i Dødstimen. Undertiden kaldes dette usynlige Væsen en Sjæl og undertiden en Aand, men da det sidstnævnte Udtryk er det rigtigste, saa agte vi at benytte det i disse vore Bemærkninger. Apostelen Jakob siger: „Legemet er dødt, naar det er uden Aand" (Jakob 2, 26).

Det er Aanden, som tænker og gjennem de forskjellige legemlige Organer udfører baade de gode og de slette Handlinger, som gjør Mennesket ansvarligt lige over for sin Næste; det er den, som elsker, hader, sørger eller glæder sig under Livets mange omvexlende Scener; det er den, som føler Trang til Gudsdyrkelse og nærer enten Haab eller Frygt for det Tilkommende, efter som dens Handlinger, medens den bebor sit jordiske Tabernakel eller Legeme, tilkommer Straf eller Belønning herefter; det er den og ikke Legemet som forstaar sin Ansvarlighed og Følgerne. Den kjender Ret fra Uret i en højere eller ringere Grad, men alle Fornuftvæsner, det er Aander enten med eller uden jordiske Legemer, kunne tænke, overveje,

bedømme og vælge den Retning de vilde følge, mere eller mindre uafhængige af ydre Omstændigheder.

Paa Grund af Legemets naturlige Fødsel og Død, ere vi i Stand til at bedømme et Menneskes jordiske Levealder, og dog tro vi paa Aandens Udødelighed, medens vi sænke det livløse Lig i den mørke, kolde Grav. Medens vi sørge over Skilsmissen, trøste vi os med, at vi atter skulle samles med vore elskede Slægtninge og Venner, for aldrig mere at adskilles. Var det ikke fordi vi havde et saadant Haab, vilde Skilsmissen være skrækkelig. Døden vilde være en Afgrund, hvori alt hvad vi her elske gaar tabt for bestandig. Frygtelige, unaturlige Tanke! Det menneskelige Hjærte har ikke Plads for den gyselige Fortvivlelse, som den vilde foraarsage. Nej, Haabet, som er Himlens Afføding, er det unaturligt og næsten umuligt at give Slip paa, og dog maa Støvet blive til Støv, hvorfra det kom, men Aanden gaa til Gud igjen, som gav den.

Dette forklarer Oprindelsen til den Forskjel, som existerer mellem Menneskets udødelige Aand og dets dødelige Legeme. Aanden kom fra Gud, Legemet fra Jordens Støv, og ved Døden vender hver tilbage til sit Element, ligesom ved enhver anden kemisk Opløsning. Dersom Aandens Tilværelse begyndte samtidig med Legemets Undfangelse i Moders Liv, da maatte den absolut være underkastet de samme Livs Betingelser, som Legemet, og ende sin Tilværelse ved Legemets Opløsning. Baade Aand og Legeme maatte dø samtidig, thi, hvor der ikke er Liv, der hersker Døden. Aanden kunde derfor umulig være udødelig. Dersom altsaa Aanden skal kunne leve efter at være skilt fra Legemet, eller med andre Ord, efter Døden, saa maa den ogsaa kunne leve og existere som et Fornuftvæsen før den tager Bolig i Legemet eller forinden den kommer her til Verden. Dette bringer os til at gaa videre i vore Undersøgelser om Oplysning angaaende dette vigtige og interessante Emne.

Man vil spørge: Dersom Aanden ikke blev skabt eller født omtrent paa samme Tid, som dens jordiske Legeme, naar skete det da?

Vi kunne ikke besvare dette Spørgsmaal ganske paa samme Maade, som vi kunne besvare Spørgsmaalet angaaende visse bekjendte Personers jordiske Fødsel, da vore Forholde i dette Liv ere meget forskjellige fra dem, som omgave Aanderne inden de indtoge deres beskedne jordiske Boliger, men vi ville paa det bestemteste erklære, at de have en Begyndelse eller Fødsel, og sandsynligvis paa ligesaa naturlige Principer efter vore daværende Forholde, som vi fik en Fødsel og Begyndelse i dette Liv. Den eller de Aander, som nu besjæle Menneskeslægten, fødtes i Evighedens Skjød. Dette er for nærværende et ufatteligt Begreb for os, da alt i dette Liv er endeligt, og vi kun kunne drage vore Slutninger ved Sammenligninger mellem de Forholde og Omstændigheder, som nu omgive os, indtil vi kunne erfare selv. Evigheden er hvad man kalder et nødvendigt Factum fordi det ikke kan være anderledes, skjønt hverken de Lærde eller Ulærde ere i Stand til at fatte eller forklare det. Verdens Rummets Uendelighed er ligeledes et nødvendigt Factum og man véd at Materien eller Elementerne i deres oprindelige Form ere ogsaa uudtømmelige, saavel som evige, fordi det ikke kan være anderledes. Der kan ikke tænkes Grænser for Tiden eller Evigheden, Indskrænkning af Verdens-Rummet eller Elementernes Mængde. Vor Jord, med dens store Mangfoldighed af Former,

Farver, Størrelser og Sammensætning af disse, saavel som Love, under hvilke hvert enkelt Individ er stillet og som vedligeholder den Orden og Harmoni, som karakteriserer hele det saakaldte Natur-Rige, denne forholdsvis lille Klode er med alt dette dog kun en forsvindende Ubetydelighed i det ufattelige store Universum (Verdens Altet) i hvilket den bevæger sig omkring vor Sol.

Astronomerne fortælle os, at mange af de straalende Himmel-Legemer, som sende deres Lys til os fra deres umaadelige Afstande, ere ufattelige Tids-Perioder ældre end vor Jord, og nogle Geneologer paastaa at vor Jord er mange Tusind Aar gammel og møde derfor Modstand hos de orthodoxe Theologer som sige, at den kun er henved sex Tusind Aar gammel efter den kristne Tids-Regering og de bygge disse deres Anskuelser paa Skabelses Historien, efter som de opfatte den. I dette, som i saa meget andet, ere dog den Slags Theologer paa Afveje og bygge deres Theorier paa falske Hypotheser. (Slutninger eller Forstaaelse). I første Mose Bog, 1ste Vers, staar: „I Begyndelsen skabte Gud Himlen og Jorden". — Lad Geologerne derfor tænke sig Jorden saa gammel som de i Følge deres formodede sikkre Beviser for dens høje Alder antage den at være, saa kunne de dog ikke komme længere tilbage i Tiden end til Begyndelsen. Det samme siges om Himlen eller Firmamentet med sine utallige lysende Kloder af forskjellige Størrelser og Straale-Glans. De bleve alle skabte i Begyndelsen, men dermed menes ikke at de bleve alle skabte paa en Gaag. De havde hver sin Begyndelse ligesom vor Jord.

Moses fortsætter sin Beretning og siger: „Og Jorden var øde og tom". Endvidere siger han: „Og Gud sagde: vorde Lys", og han fortsatte saaledes sit Skabelses Værk i sex Tids-Perioder, som han kaldte Dage. Vandene bleve skilte og samlede i visse Egne af Jorden og fik sine Beboere, som passede for det vaade Element; det tørre Land fik Krybdyr og Fugle, som passede for den nyskabte Jords yppige Vegetation, som endnu var uskikket for de mere fuldkomne Skabninger, som senere bleve satte paa Jorden og af hvilke Mennesket var det sidste, det skjønneste og Krønings-Værket fra Skaberens Haand, og „Gud saa alt det han havde skabt, og se, det var saare godt". At disse Skabelses Perioder har medtaget flere Tusinde Aar, er der ingen Tvivl om, og derfor sagde Apostelen Peter: „Men dette Ene bør ikke undgaa Eder, I Elskelige, at én Dag er for Herren som tusinde Aar, og tusinde Aar som en Dag". (2 Pet. 3, 8.)

Tilsidst sagde Gud: „Lader os gjøre et Menneske i vort Billede og efter vor Lignelse; og de skulle regjere over Havets Fiske, og over Himmelens Fugle og over Fæet og over al Jorden, og over alt Kryb, som krybe paa Jorden. Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede; Mand og Kvinde skabte han dem". (1 Mose 1, 26, 27). Der er intet i denne Beretning, som giver noget fornuftigt Menneske, som ikke allerede er vildledt, Grund til at formode, at Ordet skabe, mener at frembringe Noget af Intet. Som allerede bemærket, ere Elementerne evige og de kunne derfor blot opløses eller sammenføjes i de utallige Former og Kompositioner som Naturen giver os tusinde Beviser paa den Dag i Dag. Det var Skaberens Værk, (som her kaldes Skabelse) at ordne Natur-Rigets mangfoldige Afdelinger i rette Tid og paa rette Sted og Gud, som ogsaa kaldes „den evige Fader", besad den fornødne Visdom og Evne til at gjennemføre sine store Planer. (Forts.)

Evangeliske Ordinantser som maa adlydes.

Det er en almindelig antagen Mening, at det ikke er nødvendigt at rette sig efter nogen bestemt Lov eller underkaste sig nogen Ordinantser for at sikre sig Herlighed, Lyksalighed og Ophøjelse i Guds Rige. Mange tænke, at dersom de blot leve et moralsk Liv og ikke overtræde Landets Love, men føre et ærligt og oprigtigt Levnet, da vil alt være vel med dem enten Ordinantser iagttages eller ikke. Denne Idé har Mange vistnok faaet ved at betragte Følgerne af den religiøse Strid og Uenighed, som de se omkring sig, idet En vil paastaa at hans Anskuelser og Lærdomme ere de rigtige, medens en Anden, hvis Anskuelser og Lærdomme i mange Henseender ere vidt forskjellige fra den Førstes, vil paastaa, at han er rigtig og at man skal tro som han tror, for at blive salig.

Denne Tingenes Tilstand har bragt Mange til at holde sig udenfor alle sekteriske Samfund og at anse alle Ordinantser for unødvendige. De sætte derfor deres Haab til gode Gjerninger og et retskaffent Liv i det Hele taget, som det rette Middel hvorved at sikre sig Adgang til Guds Rige. I nogle Tilfælde kan denne Anskuelse ogsaa være foraarsaget ved den populære Vildfarelse som prædikes af Mange, der kalde sig Lærere, nemlig at Tro paa den Herre Jesus Kristus er alt hvad der behøves, naar der hermed følger, hvad de kalde en Hjærte-Forandring. Syndsforladelse er da sikret, sige de, og Lydighed mod Ordinantser er efter deres Mening blot en Form eller Ceremoni uden nogen Betydning som Frelsemiddel. En Person, som ikke tror paa Nødvendigheden af at underkaste sig Evangeliets Ordinantser, men lever moralsk og samvittighedsfuldt er vistnok mere respektabel end den, som adlyder Ordinantserne og dog maaske hverken er moralsk eller samvittighedsfuld, men dette gjør ikke derfor Ordinantserne unødvendige. En saadan Person maa man naturligvis agte, men, om vi end beundre og foretrække Dennes Ærlighed fremfor den Andens Hykleri, saa vil dog ikke dette bevise, at Lydighed mod Ordinantserne bør eller tør blive tilsidesatte, eller at den Førstnævnte ikke vilde have været endnu mere agtværdig og værd at foretrække om han havde adlydt dem. Menneskene kunne heller ikke være retfærdiggjorte i at nægte at adlyde Ordinantser som Gud har indstiftet, under Paaskud af, at de se saa megen Strid og Uenighed blandt dem som sige sig at være Kristi Efterfølgere. Det vil ikke være tilstrækkelig Undskyldning for Forsømmelsen af deres Pligter. Dersom det rette Begreb om hvad der er nødvendigt og fordres af os ikke kunde faas, da kunde man maaske undgaa Ansvar og Fordømmelse, men, naar Lyset er sendt til Verden og Vejen anvist dem, hvor de kunde faa det rette Begreb om de Ordinantser, som maa adlydes og de da ikke agte paa denne Vejledning, saa komme de under Fordømmelse og deres Fordømmelse er retfærdig. Kun Faa, som kjende Bibelens Indhold ville nægte at visse Ordinantser ansaas for at være nødvendige og bindende i gamle Dage og at de derfor bleve adlydte. Det mønsterværdige Exempel paa Lydighed, som Jesus viste og de mindeværdige Ord som han yttrede da han gik til Johannes ved Jordans Flod for at døbes, maa i sig selv være tilstrækkeligt til at overtyde Enhver om, at han ansaa Ordinantser

for at være nødvendige og bindende. Han, den evige Faders Søn, ved hvem Verden var skabt, som var hellig og uden Synd ansaa det dog nødvendigt, at vise Lydighed til Daabens Ordinantse for „at fuldkomme al Retfærdighed". Ydmygende, som det maaske vil forekomme Mange nuomstunder, at gaa hen at blive begravet i Daabens Vande, ansaa Guds Søn det dog ikke for nedværdigende at vise Lydighed mod sin Faders Befalinger, og han lærte sine Disciple, at gjøre det samme og tillige at lære Andre, som i Fremtiden maatte komme til at tro paa ham, at vise Lydighed til denne Ordinantse.

Det gjorde ingen Undtagelse at Saulus (senere kaldt Paulus) havde hørt Herrens Røst fra Himmelen eller at Cornelius havde været betjent af en hellig Engel; de maatte, uagtet de havde nydt disse store Velsignelser alligevel underkaste sig Herrens Befalinger og fandt det nødvendigt at blive døbte til Syndsforladelse for siden at erholde den Hellig-Aands Gave ved den Ordinantse, som kaldes Haandspaalæggelse for siden at kunne vandre i et nyt og helligt Levnet. Dersom de ikke havde adlydt disse Fordringer vilde de ikke have været beredte til at indgaa i Guds Rige; thi Jesus siger udtrykkeligen: „Uden at Nogen bliver født af Vand og Aand kan han ikke indkomme i Guds Rige". Han blev selv født af Vand, da Johannes døbte ham, thi „han steg strax op af Vandet", og da modtog han ogsaa Daaben med den Hellig-Aand og Ild eller, med andre Ord, han blev født af Aand. Jesus blev saaledes et Exempel for Alle, som ville tro paa ham og holde hans Befalinger. En moralsk, oprigtig og samvittighedsfuld Vandel fritager Ingen fra at følge ham efter og vise Lydighed under disse Ordinantser, det gjør dem kun mere værdige til at erholde dem; ejheller er et saadant retskaffent Levnet nok til „at opfylde al Retfærdighed" eller til at behage Herren. Hvor urimeligt synes det derfor ikke, at det skulde være nødvendigt for et rent og helligt Væsen som Jesus, paa denne Maade at fuldkomme al Retfærdighed og anses for unødvendigt for syndefulde, faldne Mennesker. Folk kan maaske indbilde sig, at de tro paa og elske Jesus, men for at vise denne Tro og Kjærlighed maa de holde hans Befalinger".

Skjønt de forskjellige Sekter ere indbyrdes uenige om hvad der er Kristi Befalinger, saa ere hans Befalinger dog tydeligt nok angivne i den hellige Skrift, og naar de blive fremsatte af dem, som have Myndighed til at lære, og under Indflydelse af Guds Aand, vil Enhver blive overbevist om Sandheden og den store Nødvendighed af at adlyde dem. De ville indse, at for at behage Gud og sikre sig Adgang til hans Rige, er det nødvendigt at tro, at Jesus Kristus er Guds Søn, at omvende sig fra Synd, at blive døbt til Syndsforladelse og modtage Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave; de ville indse at disse ere Ordinantser som maa adlydes for at kunne optages i Guds Kirke eller blandt dem, som han anerkjender som sit Folk.

Da Folkemængden paa Pintsedagen troede, at Jesus var Guds Søn, som en Følge af hvad de havde hørt og set, og de raabte til Apostlene: „I Mænd, Brødre, hvad skulle vi gjøre for at vorde salige," blev der svaret: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle erholde den Hellig-Aands Gave." De adløde og modtoge derved de Velsignelser som tilhørte Guds Folk. Disse Regler som vare anvendelige i fordums Dage ere

ligeledes anvendelige og nødvendige for Menneskene at iagttage i vore Dage. Herren er et uforanderligt Væsen, og hans Love og Ordinantser ere ogsaa uforanderlige. Han har indstiftet og anvist Midlerne ved hvilke Menneskene kunne komme til ham, og det er den eneste Vej, som de kunne vandre paa med Sikkerhed.

(Fra The Western Standard.)

Blandinger.

Den russiske Regjering vedbiver at gaa frem med stor Strænghed mod Jøderne. I Odessa have 2000 fremmede Jøder den 12te faaet Befaling til at forlade Byen inden en Uges Forløb, i modsat Fald vilde de blive udviste. Antallet af fremmede Jøder i Odessa er, efter hvad der skrives fra denne By til Times, omtrent 10,000 Familier med 30—40,000 Personer. En Mængde Jøder skjule sig for Politet, men naar de blive opdagede, maa de forlade Byen inden 24 Timers Forløb. Det er især rumænske og østerrigske Jøder, det gaar ud over. Blandt de Udviste i Odessa findes der en Fabrikant, der beskjæftiger 800 til 1000 Personer i sin Forretning, og disse blive nu naturligvis arbejdsløse. Man beregner, at i Odessa en Trediedel af Handelshusene af anden og tredie Klasse ville blive lukkede ved disse Udvisninger.

Dødsfald.

Ane, Marie, Christiansdatter, Jensen, døde 22de Marts 1888. Hun var født i Landsbyen Fonder i Jylland den 1ste Juni 1803 og hensov som en trofast Søster i Herren rolig og næsten uden Smerter. Hun blev, tilligemed sin Mand, indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Aaret 1866 og emigrerede og bosatte sig i Santaquinn i 1867 hvor de forbleve til deres Død. Hendes Mand og to Børn ere tidligere gangne hinsides Sløret.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).